

ANNA ΠΗΛΙΟΥ

Τράμμα
ΕΠΕΙΤΟΝ
για τοΥ
Άγιο Βασίλμ

εικονογράφηση
Σύαβια Πάλλη

Η Άννα Πήλιου γεννήθηκε στη Γερμανία τον Δεκέμβριο του 1971. Σπούδασε «Ευρωπαϊκό Πολιτισμό» και ολοκληρώνει το μεταπτυχιακό της με θέμα «Σπουδές στην εκπαίδευση». Ζει και εργάζεται στο Κανάλι της Πρέβεζας. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών από το 2007. Από παιδί ήατρεψε το ταξίδι σε κάθε του μορφή. Είτε αυτό ήταν ταξίδι σε έναν άλλο τόπο ή ένα ταξίδι μέσα από ένα βιβλίο... Έχει διακριθεί με το Πρώτο Βραβείο της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών στον 27ο διαγωνισμό με το παραμύθι της «Μαίρα, η νεράιδα του φεγγαριού».

ANNA ΠΗΛΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑ ΕΠΕΙΓΟΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΒΑΣΙΛΗ

Εικονογράφηση:
Σύβια Πάλλη

Άννα Πήλιου, Γράμμα ΕΠΕΙΓΟΝ για τον Άγιο Βασίλη

ISBN: 978-618-5040-49-9

Δεκέμβριος 2013

Εικογράφηση:
Σύλβια Πάλλη,
sylvia@pallis.org

Επιμέλεια κειμένου, Διορθώσεις:
Αντωνία Αριστοδήμου,
antonia.aristodi@gmail.com

Σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου,
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαίτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού - Μη εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Έκανε κρύο. Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Μικρές νιφάδες χιονιού έπεφταν σιγά σιγά. Ο κόσμος πηγαινοερχόταν βιαστικός στην αγορά. Οι περισσότεροι μιλούσαν δυνατά και κάποιοι έδειχναν προς τις βιτρίνες. Ήταν στολισμένες με όλα αυτά τα μικρά αστραφτερά χριστουγεννιάτικα στολίδια, τα φωτάκια και τις κόκκινες και χρυσαφές κορδέλες. Ο Άγιος Βασίλης καθόταν στη μέση της πλατείας και φώναζε:

- Ποιο καλό παιδί θα έρθει δίπλα μου; Χο χο! Εσύ, μικρέ, πώς σε λένε είπαμε; Πώς; Δεν ακούω και καλά γιατί είμαι μεγάλος. Νικολάκη! Ασα! Τι ωραίο όνομα! Το καλύτερο δώρο θα σου φέρω την Πρωτοχρονιά!

- Είσαι αθηθινός Αι-Βασίλης;

- Ναι... Ναι... Έλα να βγάλουμε μαζί μια φωτογραφία. Κάτσε δίπλα στο πόδι. Μόνο δέκα ευρώ, κυρία!

- Είσαι ψεύτικος! Έχεις ψεύτικα γένια! Δεν θέλω φωτογραφία μαζί σου! Άσε με! Άσε με σου λέω! διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Νικολάκης.

- Αγόρι μου, έλα εδώ. Δεν είναι ευγενικό να μιλάς έτσι στον κύριο, είπε μια κυρία, που προφανώς ήταν η μαμά του Νικολάκη, τραβώντας ελαφρά το παιδί από το χέρι.

- Αυτός λέει ψέματα, μαμά!

- Είναι η δουλειά του αυτή. Βγάζει φωτογραφίες με τα παιδιά κι έτσι κερδίζει μερικά χρήματα.

- Και δεν θυμώνει ο κανονικός Άγιος Βασίλης;

- Όχι βέβαια. Γιατί να θυμώσει; Ο πραγματικός Άγιος Βασίλης όχι μόνο αγαπάει όλο τον κόσμο, αλλά θέλει να βοηθήσει κι όλο τον κόσμο. Δεν θυμώνει.

Την κοίταξε με μάτια απορημένα.

- Έλα, πάμε εδώ μέσα να σου πάρω γάντια κι ένα σκουφάκι.

- Μα, δεν κρυώνω!

Έξω από το πολυκατάστημα ήταν ένα παιδί που έπαιζε βιολί. Ο Μικολάκης κοντοστάθηκε. Ήταν πολύ όμορφο αυτό που άκουγε. Φαινόταν εύκολο. Το παιδί είχε ακουμπήσει το πιγούνι του στο βιολί και κουνούσε το δεξί του χέρι πάνω κάτω. Κι αυτός θα μπορούσε να παίξει έτσι! Μπροστά του το παιδί είχε ένα καπέλο με κέρματα.

- Μαμά, θα γράψω στον Άγιο Βασίλη να μου φέρει ένα βιολί! Προλαβαίνει να πάει το γράμμα μου;

- Αν είναι ΕΠΕΙΓΟΝ μάλλον προλαβαίνει... Μα έχεις ήδη στείλει γράμμα στον Άγιο Βασίλη και του ζήτησες να σου φέρει ένα ποδήλατο και μάλιστα κόκκινο! Το μετάνιωσες;

- Ναι!!! Τώρα θέλω βιολί!

- Θα δοκιμάσουμε... Πού να ξέρω κι εγώ; Θα γράψουμε ένα γράμμα όταν πάμε στο σπίτι.

Ο Μικολάκης είχε ενθουσιαστεί. Διαρκώς έκανε ερωτήσεις.

- Σε τι χρώματα υπάρχει το βιολί; Υπάρχουν και μεγάλα και μικρά βιολιά;

Η μαμά του προσπαθούσε να απαντά στις ερωτήσεις του, που δεν τελείωναν.

- Μαμά, θέλω να αγοράσω και καπέλο.

- Τι το θέλεις το καπέλο, Μικολάκη;

- Μα, πού θα μου βάζει ο κόσμος τα λεφτά;

- Ποια λεφτά;

- Μα, αφού το παιδί έξω είχε ένα καπέλο με πολλά λεφτά.

Η μητέρα του τον κοίταξε και κούνησε το κεφάλι.

- Έλα, πάμε να πλούμε μια ζεστή σοκολάτα που σου αρέσει και θα σου εξηγήσω εκεί γιατί το παιδάκι αυτό έχει το καπέλο.

Βγήκαν έξω από το πολυκατάστημα. Ο Νικολάκης πήγε πάλι προς το παιδί που έπαιζε βιολί. Η μαμά του τού έβαλε στα χέρια ένα κέρμα και του είπε στο αυτί:

- Βάλε το κέρμα στο καπέλο.

Ο Νικολάκης ανταποκρίθηκε με χαρά. Το παιδί συνέχιζε να παίζει με τα μάτια κλειστά. Ο Νικολάκης έκλεισε κι αυτός τα μάτια του και μεμιάς χάθηκε όλος ο κόσμος κι ακουγόταν μόνο η μουσική. «Ωραίο κόλπο» σκέφτηκε. Μετά φώναξε χαρούμενος δυνατά:

- Άνοιξε τα μάτια σου να δεις! Έχεις πολλά λεφτά τώρα μέσα στο καπέλο!

Το παιδί συνέχισε να παίζει δίχως να ανοίγει τα μάτια του και η μαμά του Νικολάκη είπε συγγνώμη και τράβηξε από το χέρι τον Νικολάκη.

- Γιατί δεν με άφησες λίγο ακόμη; Γιατί ζήτησες συγγνώμη; Τι είπα; Ήταν έκπληξη και τη χάλασα; Έπρεπε να γεμίσει το καπέλο με λεφτά; Μαμά, γιατί δεν μου μιλάς;

- Θα σου τα εξηγήσω όλα σε λίγο, Νικολάκη. Έχε λίγη υπομονή, φτάνουμε.

Διέσχισαν την αγορά και σε λίγο έφτασαν σε ένα μαγαζί που ο Νικολάκης το γνώριζε γιατί εκεί πήγαινε και με τον παππού. Το γκαρσόν ήρθε και παρήγγειλαν σοκολάτα και... τοστ.

- Νικολάκη, μόλις έφαγες το πρωινό σου. Πείνασες κιόλας;

- Όχι, δεν πεινάω αλλά θέλω τοστ. Μυρίζει ωραία κι ο παππούς πάντα μου παίρνει τοστ όταν ερχόμαστε εδώ!

- Καλά, θα δούμε αν θα το φας... Λοιπόν, άκουσέ με τώρα προσεκτικά. Το παιδάκι που έπαιζε βιολί έξω από το μαγαζί δεν βλέπει, είναι τυφλό. Γι' αυτό είχε συνέχεια τα μάτια του κλειστά.

Ο Μικολάκης έκλεισε τα μάτια του. Σκοτάδι. Σαν να είχε κλείσει το φωτάκι στο δωμάτιό του τη νύχτα.

- Δεν βλέπει τίποτα; Τίποτα; σκέφτηκε τι θα του έλειπε αν κι εκείνος δεν έβλεπε... Μαμά, ούτε μία φορά δεν είδε παιδικά;

- Όχι, Μικολάκη μου, δυστυχώς. Παίζει βιολί για να κερδίσει λίγα χρήματα.

- Γιατί δεν βλέπει; Γιατί δεν έχει χρήματα; Δεν δουλεύει ο μπαμπάς του;

- Δυστυχώς, δεν έχω απαντήσεις για όλες τις ερωτήσεις σου, ούτε κι εγώ τα ξέρω όλα. Ξέρω όμως ότι δυστυχώς υπάρχουν πολλά παιδάκια που τους λείπουν πολλά πράγματα. Φάε το τoστ σου να φύγουμε.

- Μα δεν το θέλω... Κρύωσε!

- Σου θυμίζω ότι σου είπα να το παραγγείλεις μόνο αν θέλεις να το φας. Επίσης, σου θυμίζω ότι υπάρχουν πολλά παιδιά που δεν έχουν φάει τίποτα σήμερα.

- Καλά, θα το φάω, αλλά για πες μου, πού το ξέρεις εσύ ότι τα παιδάκια πεινάνε; Γιατί η μουσική εδώ είναι δυνατά; Γιατί δεν πρέπει να μιλάω σε όλους; Και γιατί δεν πρέπει να σηκώνομαι από την καρέκλα μου;

- Μικολάκη, μην μιλάς παιδί μου με γεμάτο το στόμα!

- Γιατί να μην μιλάω με γεμάτο το στόμα;

- Μικολάκη, πρέπει να φύγουμε, έχουμε αργήσει.

- Αλήθεια μου είπες ότι υπάρχουν παιδιά που πεινάνε;

Η μαμά του έγνεψε πως ναι. Ο Μικολάκης στεναχωρήθηκε πολύ. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ πως υπήρχαν παιδιά που δεν είχαν όσα είχε εκείνος. Νόμιζε πως όλα τα παιδιά έχουν τα πάντα. Ένα ζεστό σπίτι, οικογένεια, πολύ χρόνο για παιχνίδι, φίλους και φυσικά πολλά παιχνίδια. Ναι! Τουλάχιστον μία γεμάτη ντουλάπα! Τόσα πολλά ήταν τα παιχνίδια που ήταν δύσκολο τόσο για αυτόν όσο και για τους φίλους ή τους συμμαθητές του να ζητήσουν από τον Άγιο Βασίλη κάτι που δεν είχαν. Γι' αυτό ο Μικολάκης είχε ζητήσει φέτος ένα ποδήλατο. Για το καλοκαίρι που θα πηγαίνανε στο χωριό. Εκεί είχαν έναν μεγάλο κήπο και με το ποδήλατο θα μπορούσε να κάνει μεγάλες βόλτες στο πλακόστρωτο που είχε φτιάξει ο παππούς.

Είχε νυχτώσει και βρισκόταν ήδη στο σπίτι του, στο δωμάτιό του. Σηκώθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρό του. Τα αστέρια έλαμπαν στον ουρανό και το φεγγάρι είχε γείρει στο γλάι και φαινόταν σαν κούνια.

- Πόσα παιδιά άραγε δεν είναι καλά ή δεν έχουν χρήματα εκεί έξω; αναρωτήθηκε. Τι να κάνω για να τα βοηθήσω; Τι μπορώ να κάνω; Είμαι τόσο μικρός!

Πρώτη φορά δυσκολευόταν τόσο πολύ να πάρει μια απόφαση.

- Α!!! Μα, ναι! αναφώνησε. Ξέρω τι θα κάνω! Θα ζητήσω βοήθεια από τον Άγιο Βασίλη. Δεν το θέλω το ποδήλατο ούτε το βιολί...

Άρχισε να γράφει:

Αγαπημένε μου Άγιε Βασίλη,

Είμαι ο Νικολάκης που σου ζήτησα να μου φέρεις το κόκκινο ποδήλατο. Δεν θέλω πια το κόκκινο ποδήλατο. Θα σου εξηγήσω. Πήγα με τη μαμά μου στην αγορά κι εκεί υπάρχει ένα παιδάκι που παίζει βιολί, αλλά δεν βλέπει. Θέλω να του φέρεις δύο καινούργια μάτια. Άκόμη, εκεί είδα πολλά παιδάκια που δεν είναι καλά ή δεν έχουν χρήματα ούτε να σου στείλουν γράμμα... Το ξέρεις ότι υπάρχουν παιδάκια που πεινάνε; Γι' αυτό σε παρακαλώ πολύ πολύ να φροντίσεις αυτά τα παιδιά και να τους φέρεις δώρα. Μην τα ξεχάσεις! Η μαμά μου είπε πως δεν προλαβαίνεις τώρα να φτιάξεις κι άλλα δώρα, αλλά μην στεναχωριέσαι! Μπορείς να δώσεις σε αυτά τα παιδιά τα δώρα που ετοιμάσες για τους φίλους και τους συμμαθητές μου. Είμαι σίγουρος πως κι αυτοί θα συμφωνήσουν να βοηθήσουν. Σου το λέω εγώ, ο Νικολάκης.

Άγιε μου Βασίλη, σε ευχαριστώ πολύ πολύ και πάλι που διάβασες το γράμμα μου.

Νικολάκης Παπαδόπουλος

ENIGONS

Το διάβασε και το ξαναδιάβασε. «Δεν ξέχασα κάτι... Αλλά έκανα πολλές μουντζούρες» σκέφτηκε. Το αντέγραψε πάλι προσεκτικά. Τώρα ήταν καθαρογραμμένο. «Αμα το έβλεπε η μαμά θα χαιρόταν» σκέφτηκε. Δίπλωσε προσεκτικά το γράμμα. Το έβαλε σε ένα μικρό φακελάκι που είχε περισσέψει από το πάρτι των γενεθλίων του. Έγραψε απ' έξω με μεγάλα γράμματα:

ΓΡΑΜΜΑ ΕΠΕΙΓΟΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΒΑΣΙΛΗ

Πήγε στη βιβλιοθήκη του και πήρε από εκεί πάνω ένα παχουλό ροζ γουρουνάκι-κουμπιρά. Με έναν μικρό συνδετήρα έβγαλε από μέσα ένα μπλε χαρτονόμισμα. Αυτό θα πρέπει να έφτανε για τα γραμματόσημα που χρειαζόταν. Θυμόταν καλά ότι και η μαμά του είχε δώσει το ίδιο πριν από λίγες μέρες στο ταχυδρομείο. Ξάπλωσε χαρούμενος. Του είχε φύγει η στεναχώρια. Σκέφτηκε πόσο δύσκολο αλλά και πόσο όμορφο είναι να είσαι Άγιος Βασίλης. Μακάρι να μπορούσε να βοηθήσει τον Άγιο Βασίλη! Πόσο θα το ήθελε!

Ξύπνησε από έναν δυνατό θόρυβο. Μα, πού βρισκόταν;

- Νικολάκη! Πόσο χαίρομαι που ήρθες να μας βοηθήσεις!

- Πού βρίσκομαι; Εσύ είσαι ο πραγματικός Άγιος Βασίλης; τον ρώτησε και με το χέρι του τράβηξε τη γενειάδα δυνατά.

- Άουτς! Αυτό πόνεσε! είπε ο Άγιος Βασίλης και χάιδεψε τον Νικολάκη στο κεφάλι. Όλα τα παιδάκια το ίδιο κάνετε όταν σας φέρνω εδώ, είπε και χαμογέλασε. Έλα, έλα να δούμε τι μπορείς να κάνεις για να μας βοηθήσεις.

- Μα, πώς ήρθα εδώ;

- Αλλά το ευχήθηκες μέσα από την καρδιά σου, μικρέ μου! Αυτό είναι αρκετό! Η ευχή σου πραγματοποιήθηκε!

Άνοιξε μια μεγάλη ξύλινη πόρτα.

- Πω πω, τι πολλά παιχνίδια! Πω πω, τι πολλά παιδιά! Τι φασαρία! Τι ωραία!

Χοροπηδούσε πάνω κάτω. Δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει!

- Υπόλοιπο χρόνου τέσσερις ώρες! Γρήγορα παιδιά, μπορούμε να τα καταφέρουμε! φώναξε στο μεγάφωνο ένα γλασματάκι κοντό με μεγάλο πράσινο καπέλο και μικρή μύτη.

Τα παιδιά συνέχιζαν να πακετάρουν πιο γρήγορα τα δώρα. Δεν φαίνονταν καθόλου κουρασμένα. Ήταν ενθουσιασμένα και χαρούμενα. Όλοι δουλεύανε γρήγορα και τραγουδούσανε όμορφα τραγούδια:

Έρχεται Πρωτοχρονιά
κι όλα τα καλά παιδιά
θα βρουν δώρα στα κλαδιά
ή στο τζάκι τους μπροστά
Λα λα λα
Τι ωραία! Τι χαρά!

Σε μια άκρη υπήρχε ένας φούρνος που έψηνε συνέχεια μελομακάρονα και κουραμπιέδες. Μύριζε υπέροχα! Τα περισσότερα παιδιά ήταν πασαλειμμένα στο πρόσωπο με ζάχαρη άχνη.

- Έλα, Μικολάκη, πάμε να πραγματοποιήσουμε την επιθυμία σου. Θυμάσαι τι ζήτησες;

- Μα βέβαια!

- Τότε τρέξε γρήγορα να αλλάξεις τα πακέτα για να τα στείλουμε στα παιδιά που θέλεις και σε όλα τα άλλα παιδιά θα στείλουμε όμορφες κάρτες με πολλές ευχές που θα γράψεις εσύ με τη μαγική πένα και θα τις σφραγίσεις με τη σφραγίδα μου. Έλα, έχεις πολύ δουλειά!

- Αθήθεια, θα με αφήσεις να σφραγίσω με τη μεγάλη σου σφραγίδα;

- Μα ναι!

Ο Μικολάκης στρώθηκε στη δουλειά. Έτρεξε σε όλους τους διαδρόμους κι έκανε τις αλλαγές των δώρων. Κάθε φορά που άλλαζε ένα δώρο χαιρόταν τόσο πολύ! Σκεφτόταν πόσο χαρούμενα θα αισθάνονταν τα παιδάκια όταν θα άνοιγαν τα δώρα!

- Υπόλοιπο χρόνου τρεις ώρες! Άντε, παιδιά μου, τελειώνουμε, φώναξε το πλυσματάκι με το πράσινο καπέλο.

«Πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος» σκέφτηκε ο Νικολάκης. Έτρεξε γρήγορα στο γραφείο του Άγιου Βασίλη. Η πόρτα άνοιγε με δυσκολία. Υπήρχαν γράμματα παντού! Άλλα είχαν ανοιχτεί κι άλλα ήταν ακόμη κλειστά. Ο Άγιος Βασίλης φορούσε τα μεγάλα του μαύρα γυαλιά, διάβαζε δυνατά το κάθε γράμμα κι έδινε οδηγίες. Αν το παιδάκι ζητούσε κάποιο παιχνίδι, ο Άγιος Βασίλης ρωτούσε το βοηθό του με το μπλε σκουφί:

- Ήταν καλό παιδί φέτος; Καλός μαθητής;

Ο βοηθός του με το μπλε σκουφί κοιτούσε γρήγορα μέσα στα βιβλία κι έδινε τις απαντήσεις. Αν ήταν όλα εντάξει, τότε αναλάμβανε ο επόμενος βοηθός με το κόκκινο σκουφί να τρέξει κάτω στη μεγάλη αίθουσα και να δώσει εντολή για την ετοιμασία του δώρου και την αποστολή του. Αν όχι, ο τρίτος βοηθός με το κίτρινο σκουφί έγραφε ένα γράμμα με συμβουλές...

Ο Άγιος Βασίλης κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του τον Νικολάκη.

- Νικολάκη, του είπε, τελείωσες με τα δώρα;

Ο Νικολάκης κούνησε το κεφάλι του πως ναι.

- Ωραία! Πολύ ωραία! Μπράβο σου! Πάρε τότε χαρτί από εδώ πάνω και ξεκίνα να γράφεις τις κάρτες με τις ευχές με τη μεγάλη πένα.

- Μα, δεν ξέρω να γράφω με πένα!

- Δεν χρειάζεται να ξέρεις. Η πένα είναι μαγική. Μόνο να την κρατάς χρειάζεται κι εκείνη θα γράφει μόνη της. Εσύ θα σκέφτεσαι μόνο για ποιο παιδάκι θέλεις να

στείλεις ευχές. Αυτή τότε θα αρχίσει να γράφει μόνη της. Η μαγική πένα τα ξέρει όλα. Ξεκίνα και θα δεις...

- Το φτερό είναι από κόκορα ή από γαλοπούλα; ρώτησε ο Μικολάκης.

Όλοι οι βοηθοί κι ο Άγιος Βασίλης γέλασαν. Έξω έριχνε χιόνι. Όλα ήταν κάτασπρα. Τα ελάφια ετοιμάζονταν για το μεγάλο ταξίδι γύρω από τη γη.

Η πένα ήταν λίγο βαριά για το χεράκι του Μικολάκη, όταν όμως τη βούτηξε στο μελάνι ξαφνικά... έγινε ελαφριά. Στη λευκή σελίδα η πένα έφτιαξε έναν μεγάλο κύκλο και μετά πρόσθεσε ένα χαμόγελο. Ο Μικολάκης το κοίταξε με περιέργεια.

- Ξέχασες να σκεφτείς σε ποιο παιδάκι τη στέλνεις, Μικολάκη. Η πένα σε πειράζει... και σου ζωγράφισε ένα χαμόγελο!

Όλοι γέλασαν και ξαναγύρισαν στις δουλειές τους. Ο Μικολάκης συγκεντρώθηκε, έκλεισε τα μάτια του και είπε σιγανά:

- Ευχές για τον φίλο μου, τον Χρήστο.

Η πένα άρχισε να στροβιλίζεται και να γράφει πολύ γρήγορα. Ο Μικολάκης δεν προλάβαινε να διαβάσει τι έγραφε η πένα. Τόσο γρήγορα έγραφε...

- Έλα, Μικολάκη, βάλε σφραγίδα και θα στείλω τον πρώτο φάκελο, είπε χαρούμενο το πηλασματάκι με τα μεγάλα γυαλιά.

Ο Μικολάκης βούτηξε τη σφραγίδα μέσα στο μελάνι και τη χτύπησε δυνατά πάνω στο χαρτί.

- Πω πω! Τι ωραία! Έτοιμο! Ο Χρήστος δεν θα το πιστεύει, μурμουούρισε όλο χαρά ο Μικολάκης.

Σε λίγο είχε τελειώσει με όλες του τις κάρτες. Ο Άγιος Βασίλης τον πήρε αγκαλιά και του είπε:

- Είμαι πολύ περήφανος για εσένα και τους φίλους σου. Σου εύχομαι μια πολύ καλή χρονιά! Μπράβο σου!
- Καλό ταξίδι, Άγιε Βασίλη!

Από τα μεγάφωνα ακουγόταν:

Η αναχώρηση του Άγιου Βασίλη σε εννέα, οκτώ, επτά, έξι, πέντε, τέσσερα, τρία, δύο, ένα λεπτά. Καλή χρονιά! Υγεία και χαρά!

- Καλημέρα, νεαρέ! είπε ο μπαμπάς και τράβηξε τις κουρτίνες. Νομίζω πως κοιμήθηκες αρκετά σήμερα... Καλή χρονιά!
- Καλή χρονιά, μπαμπά!

Κοίταξε το χέρι του. Ήταν όλο μελάνι. Το έκρυψε πίσω από την πλάτη του και χαμογέλασε. Το γράμμα δεν ήταν πάνω στο γραφείο. «Σίγουρα το έστειλε η μαμά» σκέφτηκε.

- Δεν θα κατέβεις να δεις αν ήρθε ο Άγιος Βασίλης;
- Είμαι σίγουρος ότι ήρθε, μπαμπά!

Κατέβηκε τρέχοντας. Μπροστά στο δέντρο υπήρχε ένας μεγάλος φάκελος με τη σφραγίδα του Άγιου Βασίλη. Τον άνοιξε γρήγορα:

Αγαπητέ μου Νικολάκη,

Η επιθυμία σου έχει πραγματοποιηθεί!
Κοπή χρονιά! Και σε ευχαριστώ φίλε μου!
Ξέρεις εσύ γιατί!

Άγιος Βασίλης

Η μαμά κι ο μπαμπάς του Νικολάκη τον κοιτούσαν περίεργα.

- Είμαι πολύ χαρούμενος! είπε. Ο Άγιος Βασίλης πήρε το γράμμα μου και μου απάντησε! Το ήξερα πως θα με καταλάβει!

Τις επόμενες μέρες ο Νικολάκης πήγε και πάλι με τη μαμά του στην αγορά. Το παιδί με το βιολί δεν ήταν πια εκεί. Μια κυρία είπε ότι είναι σε ένα νοσοκομείο στο εξωτερικό και σε λίγο καιρό θα βλέπει! Πιο κάτω ένα παιδάκι με ένα παλιό παντελόνι και τρύπια παπούτσια έπαιζε με ένα καινούργιο κόκκινο ποδήλατο. Ακριβώς απέναντι δύο παιδάκια παίζανε με μια ολοκαίνουργια μπάλα. Ο Νικολάκης ήταν τόσο χαρούμενος...

- Δεν μου λες, μαμά, πόσο γρήγορα φτάνει ένα γράμμα όταν είναι επείγον;

- Σε δυο τρεις μέρες. Γιατί;

Ο Νικολάκης γύρισε και την κοίταξε απότομα. Μετά χαμογέλασε. Η μαμά του προσπάθησε να το διορθώσει.

- Μερικές φορές φτάνει πολύ πολύ γρήγορα. Λοιπόν, Νικολάκη, τι λες, πάμε να σε κεράσω σοκολάτα και τοστ;

- Μόνο σοκολάτα, μαμά. Μόλις έφαγα πρωινό! Να σε ρωτήσω, υπάρχουν και γυναίκες Άγιοι Βασίληδες;

Τον κοίταξε και χαμογέλασε. Άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε από μέσα έναν τσαλακωμένο φάκελο που έγραφε:

ΓΡΑΜΜΑ ΕΠΕΙΓΟΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΒΑΣΙΛΗ

- Είμαι πολύ περήφανη για εσένα αγόρι μου! του είπε.

Η Σόφια Πάπα γεννήθηκε το 1996 στην Κέρκυρα και ζει από το 2001 στην Αθήνα όπου φοιτά στην τελευταία τάξη του λυκείου στο Καλλιτεχνικό Σχολείο Γέρακα, ακολουθώντας την κατεύθυνση εικαστικών.

Έλαβε μέρος στον σχεδιασμό και την κατασκευή σκηνικών για την πραγματοποίηση σχολικών θεατρικών παραστάσεων.

Επίσης συμμετείχε στα πλαίσια ενός πρότζεκτ με σκοπό την ευαισθητοποίηση των πωλητών σε περιβαλλοντικά ζητήματα στο Καλλιτεχνικό Σχολείο Γέρακα με παρουσίαση εικαστικής κατασκευής, πώληση χαρακτηριστικών έργων, στο πλαίσιο ομαδικής έκθεσης με στόχο την οικονομική ενίσχυση του σχολείου της.

Ακόμη συμμετείχε σε ομαδική εικονογράφηση των θεατρικών έργων «Τα παιδιά της ανάγκης», «Έκδοση Δρόμων», της συγγραφέως Μαρίας Τσιούμα.

Επιπλέον συμμετείχε στη σύλληψη και κατασκευή ζωγραφικού έργου, το οποίο εκτέθηκε και παρουσιάστηκε ως δρώμενο, με θέμα την παρέμβαση στοιχείων, από Γαλλικά κινούμενα σχέδια σε πίνακες κλασικής ζωγραφικής, με τη συνεργασία ελληνογαλλικών σχολείων και του Καλλιτεχνικού Σχολείου Γέρακα και τη στήριξη του Γαλλικού Ινστιτούτου.

Πρόκειται να εκτεθούν ζωγραφικά έργα της, στο πλαίσιο του Ρεμπέτικου Φεστιβάλ, το οποίο θα πραγματοποιηθεί το τρέχον έτος. Ο μελλοντικός προσανατολισμός είναι η σχολή καλών τεχνών.

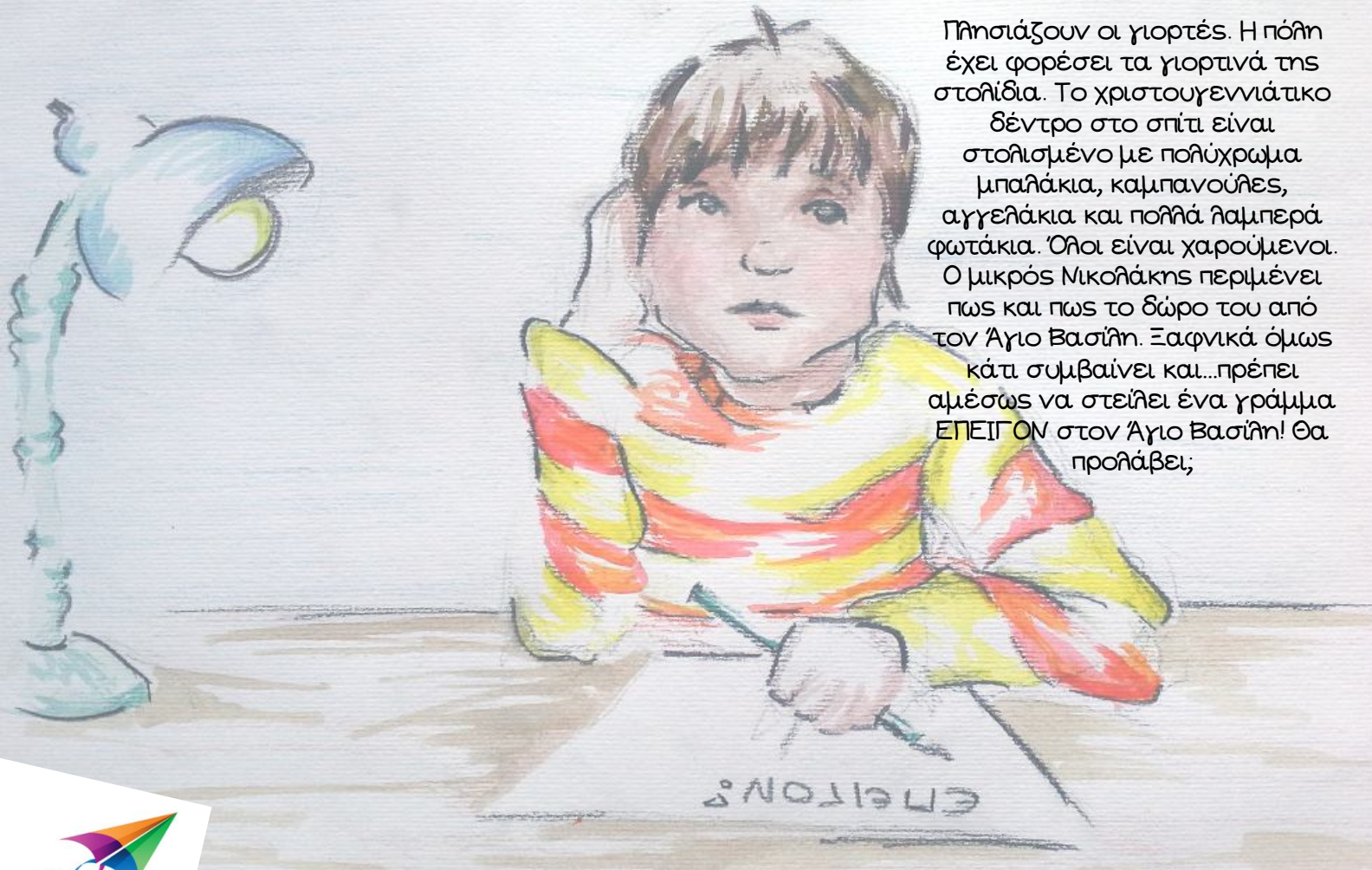

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραιγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Γησιάζουν οι γιορτές. Η πόπη έχει φορέσει τα γιορτινά της στολίδια. Το χριστουγεννιάτικο δέντρο στο σπίτι είναι στολισμένο με πολύχρωμα μπαλάκια, καμπανούλες, αγγελάκια και πολλά λαμπερά φωτάκια. Όλοι είναι χαρούμενοι. Ο μικρός Νικολάκης περιμένει πως και πως το δώρο του από τον Άγιο Βασίλη. Ξαφνικά όμως κάτι συμβαίνει και...πρέπει αμέσως να στείλει ένα γράμμα ΕΠΕΙΓΟΝ στον Άγιο Βασίλη! Θα προλάβει;